

EMILY GERNILD

Konditorkager, sveskegrød og dukker på lærred

På en klar og blæsende dag i september byder Emily Gernild på en kop te i hendes atelier, hvor former og farver i bløde penselstrøg udfolder sig. Vi tager en snak om inspiration, værker og den kommende solo-udstilling på Gl. Holtegaard, der tager afsæt i hendes familiehistorie, minder og genfortællinger.

Små stykker guldkonfetti glimter foran døren ind til atelieret og skinner videre inden for. Som en lille changerende sti mellem lærreder og staffelier fører det hen til et stort bord og et sofaarrangement ved siden af et lille køkken. Emily Gernild er i gang med at koge vand til te. Konfettien er rester fra hendes polterabend forleden. "Det er dejligt at have et atelier, hvor der er plads til at udfolde sig, også når man bliver overrasket med en polterabend," fortæller

Emily Gernild og hælder op i kopper fra Royal Copenhagen. Gernild har tidligere haft et samarbejde med netop Royal Copenhagen, hvor hun skabte litografier inspireret af serien 'Elements', samt udsmykket undervisningsprisen 'Årets Harald 2014'.

Væggene i atelieret brydes af store vinduer og her fra tredje sal i et industrikvarter i Søborg kan blikket vandre langt over tagrygge og trækroner.

"Der er et fantastisk lysindfald her. Som solen vandrer hen over >>

HØJESTE
GULVBELASTNING
500 Kg pr.m²

Emily Gernilds atelier.
Foto: Tine Borch Christensen

» himlen, ændrer lyset sig. Og især eftermiddags- og aftenlyset giver et spændende lys og en særlig stemning at opleve værkerne i,“ siger hun.

Denne efterårsdag falder middagslyset på vægge, skillevægge og det grå betongulv, som er beklædt med lærreder og skitser, hvor det vrimler med figurationer af blomster, konditorkager og menneskelignende skikkelser. Flere af værkerne skal indgå i Emily Gernilds hidtil største solo-udstilling, som åbner den 17. november på Gl. Holtegaard.

Minder fra kagebordet

Konditorkagerne er en ny form, som er dukket op i Gernilds værker. Et lagkagestykke, en napoleonshat og et gåsebryst i bølgende penselstrøg og organiske former bliver en del af den kommende udstilling 'Far har dukker med'.

”Når jeg går i gang med en udstilling, så søger jeg en anledning i mine erindringer. Denne gang er det erindringen om mine tanter, som min mor og jeg besøgte, da jeg var barn. De var to søstre, som boede alene sammen i et stort hus i Vanløse. De hørte til det bedre borgerskab, og deres far ejede et konditori på Jarmers Plads. Da deres forældre døde, blev de boende i barndomsvillaen. Når vi var på besøg hos mine tanter, serverede de fine kager, fordi familien var blevet rige på deres konditorforretning. For mig var det helt overvældende at vælge mellem de flotte kager, som gåsebryst og Sarah Bernhardt, som vi blev forkælet med. Og som vi fik på det fine kaffestel. Min mor og jeg boede i en lejlighed på Frederiksberg. Det var inden Frederiksberg var blevet det det er i dag, så der var ikke noget fancy over det,“ fortæller Emily Gernild.

Da hun dykkede ned i minderne fra kaffeselskaberne, talte hun med sin mor om tantomterne Eva og Inger. Og her faldt snakken på de dukker, som søstrene havde samlet på. ”Da de var små, var deres far meget ude og rejse, og når han kom hjem, havde han dukker med. En i hver arm. Porcelænsdukker var noget meget fint, og deres hår var lavet af rigtigt menneskehår. Der har ligget kærlighed i de dukker hos dem alle tre.”

I atelieret står et værk i grønne og rødlige nuancer, hvor to skikkelser med et forstenet udtryk træder frem. Inspirationen kommer fra tanternes porcelænsdukker. Den helt endelige form har værket ikke fået endnu. Der er noget i udtrykket, som Gernild gerne vil arbejde videre med.

Tilbage på bordet ovre ved køkkenet har teen trukket, og Gernild tager en børnebog

frem, som har været Ingers. I bogen kan man se, hvordan hun flere steder har fjernet ord. Gernilds mor har nogle steder forsøgt at gengive ordene med blå kuglepen.

”Denne bog har været Ingers. Når vi kom på besøg, lå Inger ofte i sin seng. Jeg kan huske, hvordan Inger kaldte på søsteren inde fra hendes værelse, og så kom hun op til Inger med en kage. Det har nok været svært for hende at tage indtryk ind, forestiller jeg mig. For eksempel kunne Inger græde, når et træ blev fældet. Hun var psykisk syg, og det var noget i hende som gjorde, at tid fyldte meget. I bogen kan man se, at de ord hun har kradset ud, kredser om tid og køn. Der er en overbeskyttelse og forfrysning af tiden i tanternes historie. Det vil jeg også gerne have frem i det grønne billede med dukkerne,“ fortæller Gernild.

I bedste mening

I forbindelse med en tidligere udstilling havde Emily Gernild undersøgt lobotomi, populært kaldet 'det hvide snit'. I snakken med sin mor og et andet familiemedlem kom det

frem, at et sådant indgreb havde tanten, Inger, fået foretaget.

”Det var helt sikkert sket i bedste mening for Inger. Hun deler historie med flere tusinde danskere, som fik foretaget dette indgreb. Men det er en voldsom kirurgisk behandling, hvor man skærer nervebaner over i hjernen, som betyder, at personligheden ændres og verden opleves mere fladt,“ fortæller Gernild og fortsætter med en tydelig ømhed for søstrene:

”Mine tanter var hele deres liv blevet behandlet som små piger. Inger blev passet af sin søster, sådan var deres liv også efter forældrene døde. Det var alternativet, så hun ikke kom på en anstalt.”

På et andet maleri i atelieret tager nogle møbler form i lysere toner på den mørkere baggrund i auberginefarvede nuancer. I venstre side af maleriet træder en stol frem med et ryglæn, der minder om en bøjet metalstang.

”Dette møbels former har jeg været meget optaget af. Jeg så den på et psykiatrisk hospital på Nykøbing Falster. Jeg kan godt lide »

Emily Gernild, 'Dukker' er et af værkerne i udstillingen 'Far har dukker med'. Foto: Malle Madsen

» at arbejde med dets bløde former overfor det kantede, som for eksempel lærredet er,» siger Gernild og tilføjer:

”Der er noget lidt tragiskkomisk i blandingen af hospitaler, det hvide snit og kager. På en måde er der næsten også noget lidt sjovt over snitter og det hvide snit. For vi fik også servereret snitter hos mine tanter”.

Det skønne og uskønne

Oprindeligt søgte Emily Gernild ind på teologistudiet med et ønske om at komme tættere på et eksistentielt og åndeligt blik på livet, men det gik hurtigt op for hende, at det ikke skulle være det, hun skulle udfolde sig i. Hun søgte ind på Det Fynske Kunstakademi, hvorfra hun blev uddannet i 2016. Det passede hende bedre at dykke ned i emner og søge viden, som hun kunne udtrykke gennem håndens arbejde.

”Jeg kan godt lide mødet mellem det abstrakte og det mere konkrete og har ikke behov for, at ting skal ligne virkeligheden en-til-en. Det er interessant at bruge formen som en invitation til at arbejde med farver, ligesom jeg med farverne kan give formen nyt liv,» fortæller hun.

Hendes værker er blevet betragtet som en forlængelse af genren stilleben og de klassiske Vanitas-motiver, som kendes tilbage til 1600-tallet. Vanitas kommer af latin og betyder forfængelighed. Inden for kunsthistorien har livets forfængelighed ofte været lig med motiver som blomster, glas og frugter. Motiver, som også kan opleves i mange af Gernilds værker, men som her får et mere abstrakt liv i både form og farver sammenlignet med barokkens naturtro stil.

Især rødlige nuancer i intenst mættede farver, som Gernild formgiver med fløjlsbløde penselstrøg, går igen i malerierne.

”Der er noget mystisk i den bordeaux farve, noget nærmest kødfuldt. Den minder mig om blod og den symbolske i altervin og om noget, der er ved at forgå. Den minder mig også om hindbær og sveskegrød. Det er en substans, jeg som barn har forbundet med noget fejring, som når en dessert eller konditorkage kom på bordet. Senere fandt jeg ud af, at det også var noget man serverede til ældre, når fordøjelsen var gået i stå. På en måde rummer farven både noget skønt og uskønt,» fortæller hun.

Personlig og almenmenneskelig

Når Emily Gernild arbejder, gør hun det gerne på gulvet både med lærreder og skitser. En stor papplade ligger tæt ved døren i atelieret. ”Papladen har jeg brugt til at teste på, så derfor bliver den også en del af udstillingen

Emily Gernilds atelier. Foto: Tine Borch Christensen

(på Gl. Holtegaard, red.). Det er en måde at gøre kunsthallen til en arbejdsplads og bringe en atelierfølelse indenfor. Oftest bliver malerudstillinger noget der foregår på væggene, men jeg synes det også giver mening at inddrage gulvet, som er et stadie i tilblivelsesprocessen,» fortæller Emily Gernild.

”Der kommer måske også til at være en slags rum inde i rummet, hvor man kan se objekter blandt andet Ingers bog. Ligesom jeg prøver i mine billeddannelser at gå til kagerne med de minder, jeg havde som barn, så har bogen også været en vigtig del af processen. En form for slægtsforskning gennem kunsten,» siger hun.

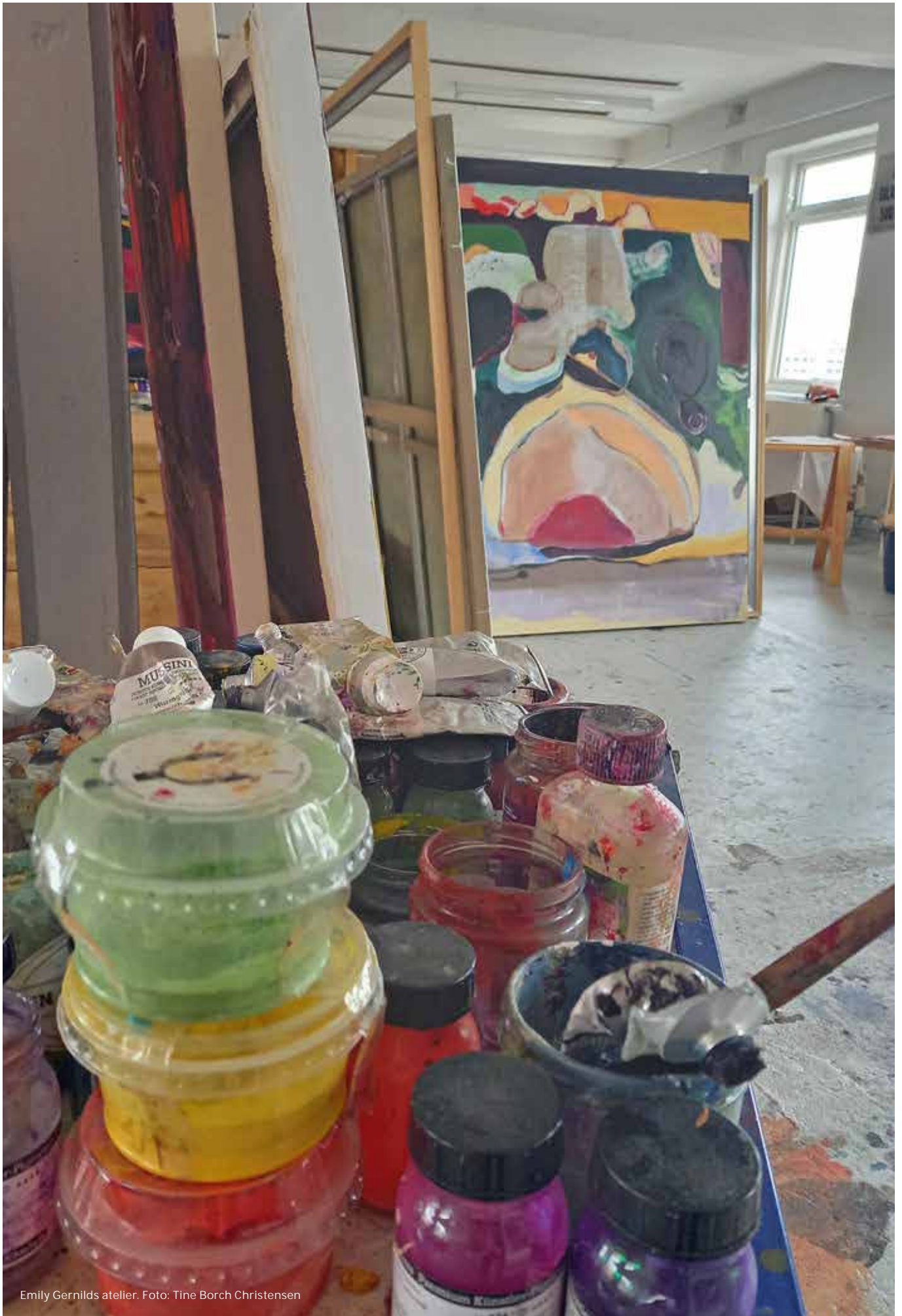
Titlen ’Far kommer med dukker’ var svært at komme frem til for Emily Gernild og kuratoren på Gl. Holtegaard.

”Den er umiddelbart lidt creepy, men jeg håber også der er noget humoristisk og inviterende i den,» siger Gernild, hvorefter snakken går på hvordan blandt andet gyserfilm har givet dukker et uhyggeligt skær, men også hvordan de rummer barndom, leg og kærlighed.

”Jeg håber også, jeg får formidlet kærlighedserklæringen. Et maleri er langt hen ad vejen en afslutning. Det bliver til en forbindelse mellem dem, der ser det, og det man kan se, læse eller ved om værkerne. For mig var det vigtigt, at det var en personlig historie min udstilling tog udgangspunkt i, men det kunne også være en andens historie,» fortæller hun. ●

FAKTA

- Emily Gernild er født i Odense i 1985. I dag bor og arbejder hun i København. Hun blev uddannet på Det Fynske Kunstakademi i 2016 og på kunstakademiet i Düsseldorf med Tal R som professor i 2014.
- Hendes solo-udstilling ”Far har dukker med” på Gl. Holtegaard kan opleves fra 17. november 2023 til 21. januar 2024.

Emily Gernilids atelier. Foto: Tine Borch Christensen